

[Aksel Larsen.]

ikke forstås, at jeg er vældig begejstret for dem, og som sagt tror jeg ikke, der er nogen af os, der egentlig er det. Men jeg går ud fra, at de går igennem uden afstemning, idet hele tinget må være indstillet på, at den sag skal til en ny, grundig udvalgsbehandling, hvorefter der kommer tillægsbetænkning, måske med nye ændringsforslag.

Lad mig derpå om et par detaljer sige følgende: der er kommet et ændringsforslag om, at ekstraudstyr af ubetydelig værdi, indtil 300 kr., kan påmonteres, uden at der svares registreringsafgift af det. Hvis jeg var dansklærer, ville jeg naturligvis protestere imod formuleringen. Hvis det kun er 300 kr., er det en ubetydelig værdi, og så behøver man ikke understrege, at dette er en ubetydelig værdi. Men det er en art tommelfingerregel, man har indsat for at tilfredsstille forskellige. Der sker ingen ulykker ved det, men nogen heldig regel er det ikke.

Dernæst om papegøjepladerne: hr. Holmberg sagde, at han ikke forstod SF's stilling. Ja men så skal jeg da virkelig forsøge at forklare den. I hvert fald har jeg nemt ved at forklare min egen. Det er den, at jeg alle dage har været modstander af papegøjepladevognene. Jeg ved godt, hvorfor vi fik dem i sin tid. Der laves så mange dumheder på skatteområdet herhjemme og også på afgiftsområdet, og papegøjepladevognene var en af dumhederne. I et folketingsudvalg, hvor man beskæftigede sig med registreringsafgift, var der et eller andet velvilligt menneske — jeg tror nok, jeg ved, hvem det var, men det kan jo være lige meget — der sagde: „Ja men det er nu synd for grønthandler Jensen. Han har en varevogn, den bruger han de seks af ugens dage. Den kan han faktisk køre i skoven med om søndagen med familien. Hvorfor skal han ikke have lov til det? Kan vi dog ikke gøre et eller andet, så han mod en mindre afgift får lov til at køre i skoven med kone og barn om søndagen?“ Af hensyn til grønthandler Jensen, det var kun dette ene tilfælde, opfandt man så papegøjepladerne med det resultat, at efter ganske få år var der 100.000 tjenestemænd i landet, der aldrig har brug for en varevogn, der havde købt papegøjepladevogne og på den måde fået personvogne. Ganske vist har de blændede sideruder, og

det er knap så bekvemt, men de kan da bruges.

Det er, hvis jeg ikke husker meget fejl, 5 eller 6 år siden, at jeg af en finansminister i et udvalg fik konkret løfte om, at nu skulle papegøjepladeordningen blive ophævet, men den blev det ikke. Man veg tilbage. Man var bange for det vrøvl, der kunne blive. Endelig i 1969 fik vi den ophævet, men sådan at der først skulle gå et helt år, for man skulle have indregistreret så mange papegøjepladevogne som på nogen måde muligt inden udgangen af året 1969, for at problemet kunne være større. Derpå måtte der ikke indregistreres nye.

Nu vil man afskaffe det hele. Man siger, at nu skal folk have lov til at sætte sideruder i, og det skal være dem vel undt. Men jeg synes ikke, man kan være bekendt her i tinget at sige, at det er på grund af bekymring for færdselssikkerheden. Den skulle man have tænkt på, dengang man indførte papegøjepladerne; dér var den på sin plads. Jeg ved godt, at et sådant argument altid kan bruges.

Så er der altså det ved det, at man må erkende, at de, der nu for en udgift på nogle få hundrede kroner kan forvandle en papegøjepladevogn, de har indkøbt i 1969, til en almindelig personbil af stationcartypen, naturligvis vil kunne sælge den med fortjeneste for et større beløb, end den kostede dem i 1969. Det strider vist imod almindelig retfærdighed og sømmelighed, hvad beskatning angår, og derfor havde det nok været rigtigt, om udvalget havde været til at tale til med hensyn til at indføre en vis gradueret afgift over nogle få år, en 3-4 år eller sådan, når man ville sætte sideruder i. Det har udvalget ikke villet. Jeg erkender, at det ikke er en stor sag, og når jeg ikke stiller ændringsforslag, er det såmænd ikke af taktiske eller opportunistiske grunde, men fordi disse papegøjevogne har ærgret mig så længe, at alene den fordel at få dem afskaffet forekommer mig så stor, at jeg er villig til at give køb og lade være med at forlange speciel afstemning om det.

Så er der endelig hr. Sigsgaards og hr. Kjær Rasmussens ændringsforslag uden for betænkningen. Jeg vil tilslutte mig de opfordringer, der er kommet til hr. Sigsgaard om at tage det tilbage her og forbeholde sig at genfremsætte det ved tredje behandling. Vi